

www.galarna.si

Elizabeth Lowell: *Forbidden*

Prevod: Anja Bakan

Copyright © 1993 by Two of a Kind, Inc.

Published by arrangement with Avon Books, an imprint of HarperCollins Publishers.

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2018

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: Shutterstock, Period Images

Distribucija: Avrora AS d. o. o., p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111(73)-311.2

LOWELL, Elizabeth, 1944-

Prepovedana / Elizabeth Lowell ; prevod Anja Bakan.

- Žepna izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ, 2018. -
(Srednjeveška trilogija ; knj. 2)

Prevod dela: *Forbidden*

ISBN 978-961-7035-46-9 (broš.)

COBISS.SI-ID 94110977

Elizabeth Lowell

PREPOVEDANA

Srednjeveška trilogija: 2. knjiga

Prevod:
Anja Bakan

DRAGA BRALKA, DRAGI BRALEC!

Med enajstim in štirinajstim stoletjem je severno od območja, ki je bilo pod oblastjo angleškega kralja, v resnici vladal tisti, ki je imel dovolj mož. Angleškemu kralju so bili zvesti bolj v teoriji kot v praksi.

V teh nemirnih obmejnih deželah se je lahko dogajalo marsikaj – od najpogumnejših dejanj pa do najpodlejših izdaj. V moji domišljiji so tiste divje dežele postale ... čarobne. Misel na to, kaj vse ponujajo, mi ni dala miru. To se je dogajalo pred skoraj tisoč leti, v času, ko so pametni moški in ženske sprejemali resničnost, ki se je niso mogli dotakniti; samo izkusili so jo. V času, ko je bila čarovnija še kako živa.

V obmejnih deželah moje domišljije so se začeli porajati junaki. Dekle oziroma ženska, ki resnico o človeku spozna že samo z dotikom. Na prvi pogled se zdi to priročno, dokler ne premišliš bolje. Si res želimo poznati laži in resnice *vseh*, ki se jih dotaknemo? Temu bi se reklo prej prekletstvo kot dar, kajti v premnogih ljudeh je premalo resnice.

Pa vendar je imela Amber ta dar, da je z

dotikom prepoznala resnico. Nato pa se je neke vetrovne noči dotaknila nezavestnega neznanca in spoznala, da je njen sovražnik in hkrati druga polovica njene duše. Bil ji je *prepovedan*.

In morala ga je imeti.

*Za
Marjorie Braman,
ki je s svojim smislom za humor
popestrila marsikdaj suhoparno uredniško delo.*

1

K tebi bo prišel v sencah teme.

Besede usodne prerokbe so odzvanjale v Amber, medtem ko je gledala golega, mišičastega moškega, ki ga je sir Erik nezavestnega odložil k njenim nogam.

Plameni sveč so se zvijali in opletali kot živi in skozi odprta vrata koč se je zlival hladen jesenski veter. Neznančevo telo sta oblizovali tako svetloba kot tudi tema in poudarjali njegov močni hrbet in ramena. V skoraj črnih laseh se mu je lesketala sodra. Na koži so se bleščale ledene dežne kapljice.

Amber je čutila, kako premražen je; kot da bi zeblo njo. Molče se je zazrla v Erika. Velike zlate oči so postavljale vprašanja, za katera ni našla besed.

Sicer pa je bilo vseeno, kajti Erik ni imel odgovorov. Ni imel drugega kot mlahavo telo tega neznanca, najdenega na svetem kraju.

»Ga poznaš?« je odsekal Erik.

»Ne.«

»Mislim, da se motiš. Tvoj znak nosi.«

Spričo teh besed je Erik neznanca prevalil na

hrbet. Čez mišičasti trup sta polzeli voda in svetloba sveč, toda Amber ni osupnila zaradi pogleda na golo neznančevu moč.

Na temno poraščenem prsnem košu se mu je svetil kos jantarja.

Amber je previdno pokleknila k njemu, pazila, da se ga ne dotakne, in približala svečo, da si pobliže ogleda talisman. V dragi kamen so bile vrezane elegantne rune. Nosilca obeska so priporočale v zaščito druidom.

»Obrni obesek,« je tiho naročila.

Erik je brez besed obrnil jantarjevi talisman. Na drugi strani so bile besede v latinščini, zapisane v obliki križa, ki so bile hvalnica Bogu in obenem prošnja, naj varuje nosilca. To je bila običajna krščanska molitev vitezov, ki so se šli bojevat s Saraceni za nadvlado nad Sveto deželo.

Amber si je glasno oddahnila, da neznanec ni kakšen čarovnik, ki bi prišel v Sporne dežele nagajat s črno magijo. Neznanca je končno videla kot moškega, ne kot predmet, ki so ji ga prinesli zato, da bo ugotovila resnico ali razkrila izdajstvo.

Kamorkoli je pogledala, je trčila ob neusahljivo neznančevu moč. Na njem ni bilo ničesar nežnega, razen gostih, rahlo privihanih trepalnic in poudarjenih, jasno izrisanih ustnic.

Neznanec je bil čeden, kot je bojevnik pač lahko čeden, saj je imel lepoto neurja, ne cvetice. Sveže modrice, ureznine in odrgnine so se pomešale med brazgotine iz drugih, že minulih bitk. Vse na njem je le še poudarjalo njegovo možato moč, ne pa je zmanjševalo.

In kljub temu da z izjemo talismana ni imel ničesar, niti oblačil, Amber ni dvomila, da s tem neznancem ni dobro češenj zobati.

»Kje si ga našel?« je vprašala.

»V kamnitem krogu.«

Glava ji je trznila pokonci.

»Kaj?« Tega sploh ni mogla dojeti.

»Saj si me slišala.«

Amber je, polna pričakovanja, čakala.

Erik jo je samo po volčje gledal, ne da bi zamežikal.

»Ne sili me, da vlečem besede iz tebe, kot bi skubila kokoš!« je vzkliknila ogorčeno. »Govori!«

Erikove stroge obrazne poteze so se stalile v hudomušen nasmešek. Prestopil je nezavestnega neznanca, zaprl vrata kočice in naredil konec zavijanju ledeno hladnega jesenskega vetra.

»Imaš kaj kuhanega vina za starega prijatelja?« je vprašal prijazno. »In odejo za tegale, kdorkoli že je. Premrzlo je, da bi se kar tako valjal po tleh, pa če je prijatelj ali pa sovražnik.«

»Seveda, *lord*. Vaša najmanjša želja je zame ukaz.«

Ironije v Amberinem glasu se ni dalo preslišati, ni pa se dalo preslišati niti naklonjenosti, ki se je skrivala pod njo. Sir Erik je bil sin in dedič pomembnega škotskega fevdalca, toda Amber je bila ob njem od nekdanje nenavadno sproščena, čeprav ni bila plemenitega rodu in čeprav je bila brez vsakršne družine kot viharni jesenski veter.

Erik se je znebil dragocenega plašča. Razgrnil ga je in neznanca pokrival z debelo, toplo, kot polnoč temno volno. Plašč je bil komaj dovolj velik.

»Je pa hrust,« je odsotno pripomnil Erik.

»Še večji je od tebe,« je z drugega konca koč komentirala Amber. »Vitez, ki je porazil tega moškega, je moral biti res mogočen bojevnik.«

Erik je s priprtimi očmi pogledal Amber, ki je naglo stopila proti njemu s polnim naročjem debelega krznenega pregrinjala, ki je običajno gredo njeno posteljo.

»Če se lahko zanesemo na sledi, ga je porazila strela z neba,« je pripomnil razločno.

Dolga spalna srajca se ji je ovila okrog gležnjev in jo spotaknila. Opotekla se je in padla bi na neznanca, če je ne bi Erik ujel. Z enim samim hitrim gibom jo je postavil nazaj na noge in jo izpustil.

»Oprosti,« je hitro pristavil.

Dotaknil se je le za hip, vseeno pa ni mogla skriti nelagodja.

»Ni kaj oprostiti,« je dejala. »Bolje, da se dotaknem tebe kot pa neznanca.«

Kljub njenim pomirjujočim besedam jo je Erik pozorno opazoval, saj se je hotel prepričati, da je kakršnokoli nelagodje, ki ji ga je povzročil, res minilo.

»Ne vem, zakaj me tvoj dotik ne boli,« je brezbržno pripomnila Amber. »Tvoje srce prav gotovo ni nič čistejše, kot mora biti.«

Nasmeh, ki mu je zaigral na ustnicah, je bil prav tako kratkotrajen kot Amberino nelagodje.

»Zate, Amber Nedotaknjena,« je odgovoril, »je moje srce čisto kot novozapadli sneg.«

Tiho se je zasmejala. »Mogoče nama je to ostalo še iz otroštva, ko sva se učila od Cassandre.«

»Da. Mogoče.«

Erik se je nasmehnil skoraj žalostno. Potlej se je sklonil in negibnega tujca zavil v krzveno odejo.

Amber se je naglo ogrnila s plaščem in podrezala v ognjišče sredi sobe. Prijazno poplesujoči plameni so kmalu ogreli prostor in se kot sončava svetili v Amberinih dolgih zlatih kitah. S trinožnika nad ognjem je vzela lonec.

»Kaj je z njegovo družbo?« je vprašala.

»Razbežali so se na vse štiri strani neba, njihovi konji pa tudi.« Erik se je precej krvoločno nasmehnil.

»Očitno starodavni kamniti krog ni najbolj navdušen nad Normani.«

»Kdaj se je to zgodilo?«

»Ne vem. Sledi so bile sicer globoko ugreznjene, vendar jih je dež že skoraj spral. Od hrasta, v katerega je udarila strela, ni ostalo dosti več kot zoglenel štrcelj in nekaj žerjavice.«

»Prestavi ga bližje k ognju,« je rekla Amber. »Gotovo je prezebel do kosti.«

Erik je neznanca prestavil s takšno lahkoto, kot da ni pravi orjak. Poplesujoči plameni so poudarjali zlate odtenke v Erikovih laseh in bradi.

Tujčevi lasje so bili še vedno zelo temni. Razen brkov, ki so bili prav tako temni, je bil gladko obrit.

»Ali diha?« je vprašala.

»Ja.«

»Njegovo srce ...«

»Bije močno kot srce bojevitega žrebca,« jo je prekinil Erik.

Amber je zavzdihnila od olajšanja, ki je bilo močnejše, kot naj bi ga čutila ob tujcu.

Pa vendar ga je.

»Je šel kateri od tvojih oprod po Cassandro?« je vprašala.

»Ne.«

»Zakaj pa ne?« se je vznemirila. »Cassandra ima več znanja o zdravilstvu kot jaz.«

»In mnogo manj znanja o branju usode iz dragih kamnov.«

Amber je skrivaj globoko zajela sapo. Tega se je bala, vse odkar je Erik golega tujca položil prednjo. Počasi si je segla pod plašč in spalno srajco.

Čeprav je imela mnogo ogrlic in zapestnic, brošk in lasnic iz dragocenega jantarja, je bil le en kos nakita ves čas okrog njenega vratu, celo med spanjem. Verižica je bila iz zlate, na drobno zvite žice. Z nje je visel obesek iz prozornega jantarja, velik za pol njene dlani, pritrjen pa je bil na zlat obroček z majcenimi vgraviranimi runami.

Starodavni, neprecenljivi, skrivnostni obesek je Amber dobila ob rojstvu. V dragocenem kamnu se je zbirala in pobliskavala ujeta sončna svetloba, se prelivala in smejala in žarela, obenem pa se odbijala od prav tako ujetih temnejših drobcev.

Amber je obesek vzela med dlani in mrmrala starodavne besede. Toplota njenega telesa se je prelila v dragi kamen, in ko se je predmet navzel njene žive topline, se je naredila meglica.

Amber se je naglo sklonila k ognju in obesek poddržala tik nad plameni. Ko se je meglica začela razkajati, se je kamen zalesketal v nenehno spreminjajoči se svetlobi, ki se je mešala s sencami.

»Kaj vidiš?« je vprašal Erik.

»Nič.«

Nepotrpežljivo je prhnil in pogledal neznanca, ki je še vedno negibno ležal in vzbujal vtis, da je vse v redu, če le ne bi tako nenavadno trdno spal.

»Gotovo kaj vidiš,« je zamomljal Erik. »Še jaz znam pogledati v jantar, kadar ...«

»Svetlobo,« ga je prekinila Amber. »Krog. Starodaven. Elegantne obrise jerebike. Temne sence. Ob vznožju jerebike. Nekaj ...«

Glas ji je zamrl. Dvignila je pogled in videla, da jo Erik gleda s temnimi očmi, tako temnimi, kot je jantar ponoči, ko je temno zlatast in se ga ne da prebrati.

»Kamniti krog in sveta jerebika,« je rekel monotono.

Amber je skomignila.

Erik je napet, kot da gre v bitko, samo čakal.

»Veliko svetih krogov je,« je nazadnje spregovorila, »veliko jerebik raste vsepovsod, veliko temnih senc je.«

»Videla si ga takšnega, kakršnega sem jaz našel.«

»Ne! Jerebika je v *notranjosti* kamnitega kroga.«

»On je bil tudi.«

Ob Erikovi hladnokrvni izjavi je Amber zmrazilo. Brez besed je s pogledom poiskala neznanca, ki je še vedno ležal pod debelo krzveno odejo.

In tisočerimi temnimi sencami.

»V notranjosti?« je zašepetala in se urno pokrižala.
»Kdo zaboga je on?«

»Gotovo eden od Učenih. Nihče drug ne bi mogel stopiti med kamne.«

Amber je gledala tujca, kot da ima na obrazu rune, ki ji bodo razkrile njegovo identiteto. Videla pa je le tisto, kar je že vedela – njegov obraz je bil odločen, zelo možat.

Bil ji je všeč, kot ji še nikdar ni bilo nič všeč, razen seveda jantarja.

Želela je vdahnuti njegovo sapo, izvedeti njegovo edinstveno skrivnost, vsrkati njegovo toploto. Hotela je spoznati njegov dotik, se naužiti njegove možatosti.

Hotela se ga je dotakniti.

Spoznanje jo je pretreslo. Ona, Nedotaknjena, se je hotela dotakniti neznanca in s tem tvegati muke.

»Je jrebika cvetela?« jo je vprašal Erik.

Amber se je zdrznila in ga oprezno pogledala.

»Že tisoč let ni cvetela,« je odvrnila. »Zakaj bi temu tujcu podarila blagoslov do konca njegovih dni?«

Erik pa je rekel le: »Kaj si še videla v obesku?«

»Nič.«

»In ti meni govoriš o skubenju kokoši,« je zamomljal. »No, prav. Kaj si *začutila*?«

»Začutila sem ...«

Erik je čakal.

In čakal.

»Za božjo voljo! Povej mi!« je zahteval.

»Ne najdem besede. Bil je pač občutek, kot da ...«

»Kot da?« je vrtal vanjo.

»... kot da stojim na robu pečine in moram le še razpreti krila, pa bom poletela.«

V Erikovem nasmešku sta se prepletala spomin in pričakovanje.

»Dober občutek, mar ne?« je nežno vprašal.

»Samo za tiste, ki imajo krila,« mu je odbrusila.

»Jaz jih nimam. Čaka me samo globok padec in trd pristanek.«

Erikov smeh je napolnil malo kočo.

»Oh, deklič,« je dejal nazadnje, »če te ne bi bolelo, bi te objel in potrepljal kot otroka.«

Amber se je nasmehnila. »Dober prijatelj si. Pridi. Odnesi tega moškega v mojo posteljo, dokler ga v oskrbo ne vzame Cassandra.«

V odgovor je dobila samo nenavaden pogled.

»Ne bi rada, da preprost prehlad pokoplje nekoga, ki je zmožen stopiti med svete kamne,« je pojasnila.

»Morda. V splošnem pa mislim, da bi bilo zame lažje naročiti njegovo smrt, če ne bi bil ravno gost v tvoji koči. Ali v postelji.«

Amber se je šokirana zastrmela v Erika.

Nasmeh, ki ji ga je namenil, je bil prav tako hladen kot veter, ki je zavijal okrog koč.

»Zakaj bi obsodil neznanca, ki si ga našel na svetem kraju?« je vprašala.

»Ker sumim, da je eden od vitezov Duncana Maxwellškega, ki je prišel vohunit na naše ozemlje.«

»Torej je res, kar govorijo? Da je Norman svojemu saškemu sovražniku podelil pravico, da vlada trdnjavi Stone Ring?«

»Ja,« je zagrenjeno dejal Erik. »Toda Duncan ni več Dominicov sovražnik. Dominic ga je prisilil, da mu je prisegel zvestobo.«

Amber je pogled odvrnila od Erika. Ni se ji ga bilo treba dotakniti, da je dojela vso razsežnost njegovega besa. Duncan Maxwellški, ki so ga klicali tudi Škotsko kladivo, je bil pankrt brez vsakršne zemlje. Tega, da je pankrt, ni moglo spremeniti nič, toda Duncan je od Dominica le Sabra dobil v upravljanje Stone Ring in okoliška zemljišča.

Pa vendar je Stone Ring spadal k Ericovim posestvom.

Eric se je z rokovnjači, pankrti in zagrizenimi bratrance boril za pravico do upravljanja številnih posestev lorda Roberta, ki so bila v Spornih deželah. Bilo je samoumevno, da bodo pripadla le najmočnejšim.

»Kakšne obleke je imel tujec, ko si ga našel?« je vprašala Amber.

»Našel sem takšnega, kot je zdaj tule. Bil je gol.«

»Torej ni vitez.«

»Iz bojev s Saraceni se ne vrnejo vsi s polnimi malhami zlata in draguljev.«

»Še najrevnejši vitez ima oklep, orožje, konja, obleke,« je ugovarjala. »Karkoli.«

»Saj ima nekaj.«

»Kaj?«

»Obesek. Ga prepoznaš?«

Amber je zmajala z glavo, da so se ji lasje zalesketali kot sonce samo.

»Si že kdaj videla podobnega ali vsaj slišala zanj?« je vztrajal.

»Ne.«

Erik je silovito zavzdihnil in hkrati zaklel.

»Morda je pa Cassandra?« je predlagala Amber.

»Dvomim.«

Soba se je ognju navkljub zdela hladna, kajti Amber je čutila, da jo golta past, katere čeljusti so bile nežne in obenem nenasitne.

Erik je prišel k njej kot že mnogokrat, prišel je iskat resnico o moškem, ki ni mogel ali želel sam povedati resnice o sebi. Amber je doslej izvedela, kar je lahko in kot je pač lahko.